

Hồi 43

Đất Bằng Sóng Dậy

 iang Thanh bế Linh Linh vào lòng chạy một mạch đến một thị trấn Đại Đô Khẩu, mới dừng chân lại.

Một mùi hương thoang thoảng từ mái tóc của Linh Linh toả ra làm cho Giang Thanh ngay nhất. Linh Linh nhắm nghiền đôi mắt hỏi rằng:

- Đến rồi ư?

Giang Thanh cúi đầu xuống nói nhỏ:

- Mới đến Đại Đô Khẩu chúng ta không nên vào đây, nên nhớ rằng Lý Ngọc Diễm còn chưa xuất hiện ta cố dấu hành tung thật kỹ, món nợ mấy này phải chờ nghĩa phụ ra tay thanh toán.

Linh Linh rùng mình hỏi:

- Chẳng biết Lệ lão tiên bối phải thanh toán bằng cách nào?

Giang Thanh suy gẫm giây lâu mới lên tiếng trả lời:

- Nghĩa phụ nay đã già, chắc không còn đánh đá như xưa nữa, thanh toán ra sao thật khó mà liệu trước.

Linh Linh nhắm nghiền đôi mắt hỏi nhỏ rằng:

- Giang Thanh, một trận ác chiến kinh hoàng sắp sửa xảy ra vậy, thì bây giờ huynh có thể cùng muội đi tìm một nơi yên lành vắng vẻ để nghỉ ngơi vài hôm ...

Giang Thanh ranh mãnh hỏi:

- *Nhà ngươi chẳng sợ ta ư?*
- *Ta biết “ngươi” là quân tử !*

Giang Thanh cười mà rằng:

- *Đôi khi người đẹp trong tay thì tánh khí của người quân tử không còn nữa*

Linh Linh cả cười tựa đầu vào lòng của Giang Thanh áp úng chẳng nên lời.

Chính vào lúc đó thì trong cõi lòng của Giang Thanh dâng lên hình bóng của một người, người ấy mặt mày tiêu tụy, thân xác vô vàng.

Trong lúc tinh thần của Giang Thanh đang tranh đấu mãnh liệt thì gương mặt mỹ nữ kiều của Linh Linh lại hiện lên.

Thế rồi không biết tự lúc nào, đôi môi của hai người gắn chặt vào nhau, làm thành một cái hôn ngọt ngào, nóng cháy toàn thân cả hai người run rẩy, tim đập mạnh, ngọn lửa ái tình bùng bùng bốc cháy ...

* * *

Nửa tháng trời lạnh lẽ trôi qua tuyết càng rơi càng dày đặc, từng cơn gió lạnh thấu xương từ muôn phương kéo về đem lại giữa nhân gian một mùa Đông giá buốt. Trong một xóm nghèo cạnh Đại Đô Khẩu chừng năm mươi dặm. Con sông đầu phố đã khô đọng từ lâu, bên dòng sông con ấy có một ngọn đồi nho nhỏ, dưới chân đồi có một khoảng đất bằng phẳng rộng mênh mông.

Hai dãy nhà tranh lạng lẽ nằm dưới chân đồi. Trên mái từng đợt khói lam chiều uốn éo, bay bổng giữa từn không chắc có lẽ họ đang nấu cơm chiều thì phải.

Từ trong một ngôi nhà vang ra một chuỗi cười thật quen thuộc. Nếu không lầm thì chính đó chính là của Linh Linh.

Trong gian nhà có một cái lò đang hừng hực lửa hồng, chiếu lên khuôn mặt của hai người ngồi bên cạnh. Trong bóng tối bập bùng, khuôn mặt của người thiếu nữ càng đẹp thêm lên, khuôn mặt của người đàn ông thì càng thêm rắn rỏi.

Đó chính là cặp uyên ương Giang Thanh và Linh Linh .

Tiếng lửa tí tách nổ liên hồi, ánh lửa làm cho gương mặt của Linh Linh hồng hào tươi tỉnh. Giang Thanh thủ thỉ:

- Muội thật đẹp ...

Linh linh e thẹn sà mình vào lòng của Giang Thanh. Hai người quấn chặt lấy nhau.

Nửa tháng nay tuy hai người ở chung với nhau trong gian nhà hẻo lánh này đôi bên lại yêu nhau thấm thiết, nhưng cả hai đều giữ lễ, không làm một điều nhơ bẩn nào, tình yêu của hai người thật là trong trắng, trong trắng như tuyết bay ngoài trời.

Lâu lắm Linh linh mới gỡ tay Giang Thanh ra:

- Chúng ta dùng cơm chiều đi.

Giang Thanh trả lời:

- Hay lắm, nhưng muội đi dọn cơm, huynh thấy nhớ lắm ..

Linh Linh bước đi hai bước quay đầu trở lại nói:

- Giang Thanh, hai mươi năm về sau nếu huynh còn giữ được tình cảm như vậy thì muội yên lòng lắm, chỉ e ...

Giang Thanh hỏi :

- Sao?

Linh Linh trả lời nho nhỏ :

- E rằng khi ấy không biết có bao nhiêu người con gái trẻ đẹp hầu hạ chung quanh huynh và huynh sẽ quên đi người con gái xấu xí Linh Linh này.

Giang Thanh thỉnh linh đứng phắt dậy ôm chầm lấy Linh Linh đặt lên mái tóc nàng, má nàng, cổ nàng những nụ hôn cuồng loạn.

Chàng hỗn hển :

- Linh Linh đừng nói thế!

Linh linh bỗng rúc đầu vào lòng Gianh Thanh oà lên khóc. Giang Thanh hốt hoảng hỏi:

- Tại sao muội khóc?

Linh Linh không trả lời Giang Thanh lại nói:

- Muội đừng khóc nữa, tiếng khóc này làm cho huynh đau hồ khôn ngăn.

Linh Linh nức nở nói rằng:

- Giang Thanh, nửa tháng nay huynh có vui không?

Giang Thanh trả lời:

- Vui nhất đời huynh !

Linh Linh lại oà lên khóc, nước nở:

- Muội sợ ...

Giang Thanh hỏi ấp úng:

- Sợ gì? Ai có thể làm cho muội sợ?

Linh Linh nói qua làn nước mắt:

- Muội sợ những ngày vui sẽ qua mau, và không bao giờ trở lại, em sợ mất anh ..

Giang Thanh thở dài, vỗ đầu người yêu mình nói nhỏ:

- Muội đừng nghĩ lẫn thần như thế, không ai có thể chia rẽ đôi ta được.

Linh Linh bỗng ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên hỏi rằng:

- Muội hỏi thật, Hạ Huệ cô nương cũng không thể chia rẽ đôi ta?

Câu hỏi này như tiếng sét nổ vang tai, chàng nhắm nghiền đôi mắt, hai tiếng Hạ Huệ đã in tâm khắc cốt chàng rồi, quên làm sao được.

Sự biến sắc của Giang Thanh không sao dấu được Linh Linh, nàng đau lòng lắm, cắn chặt đôi môi nói chẳng lên lời.

Giang Thanh siết chặt Linh Linh vào lòng hỏi một câu bi thảm:

- Linh Linh muội căm hờn huynh lắm có phải không?

Linh Linh rơi nước mắt trả lời:

- Muội yêu huynh ! Muội chỉ phiền một điều là không thể chiếm trọn tình yêu của huynh.

Giang Thanh nói:

- Vậy thì muội có hối hận không? Vì đã yêu nhầm một con người hèn hạ như huynh?

Linh Linh lắc đầu :

- Không, muội hiểu huynh lắm, muội không thể không có huynh, nhưng muội cũng biết rõ nỗi khổ tâm của một người con gái khi mất huynh. Muội không thể vì hạnh phúc riêng mình mà phải để một người con gái khác khổ hận suốt đời...

Giang Thanh im lặng lâu lắm mới nói rằng:

- Linh Linh, muội tha lỗi cho huynh!

Linh Linh càng khóc to hơn, lâu lắm mới nói :

- Giang Thanh ơi, tình yêu là một vật cần phải thủy chung, nhưng mà huynh đối với muội quá ư chân thành, nên muội bất chấp huynh đối với người khác ra sao, muội chỉ cần huynh yêu muội như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi, mặc dầu tình yêu có sút mẻ, nhưng muội vẫn cho đó là trọn vẹn...

Giang Thanh bị xúc động mạnh, toàn thân run rẩy, chàng mừng thầm cho mình gặp một người thiếu nữ có lòng dạ khoan dung như Linh Linh.

Trong lò tiếng lửa nổ tí tách liên hồi, đều đều, hòa chung một nhịp với hai quả tim non. Lâu lắm Linh Linh

mới hỏi:

- Mọi mong rằng, Hạ Huệ cô nương sẽ tha thứ cho mọi.

Giang Thanh siết chặt Linh Linh trong vòng tay của mình thủ thủ bên tại nàng:

- Mọi ngoan lắm, sau này ...

Thình lình một câu hỏi lạnh lùng đánh đá từ bên ngoài theo gió lạnh đưa vào

- Không có “sau này” đêm nay là đêm cuối cùng của chúng bay!

Linh Linh giật mình đánh thót trong lòng của Giang Thanh, nàng kêu lên ba tiếng:

- Lý sư mẫu !

Và giọng nói kinh rợn ban nãy lại vang lên:

- Linh Linh chốc nữa bàn tay ta sẽ nhuộm máu của người.

Linh Linh thất sắc kinh hoàng, chính vào lúc đó thì bên tại vang lên một câu nói răn rỗi:

- Linh Linh đừng sợ!

Như một con chim chiều bạt gió, Linh Linh thu hình trong lòng của Giang Thanh run rẩy nói:

- Giang Thanh ... bọn họ lại đến!

Giang Thanh ngạo nghễ trả lời:

- Thế nào cũng có ngày hôm nay.

Hai người càng siết chặt nhau và Giang Thanh bắt thần to tiếng:

- Vô Định Phi Hoàn, ta chờ ngươi đã lâu.

Tiếng nói bên ngoài lại vang lên:

- Khá khen cho ngươi đó, hãy ra đây.

Giang Thanh trao cho Linh Linh một nụ hôn cương quyết, đoạn nắm lấy tay nàng ngang nhiên mở cửa đi ra.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, bầu trời một màu âm u đen tối.

Trên mặt tuyết, có rất nhiều chiếc bóng đen đứng im lìm lặng lẽ như những chiếc bóng kinh rợn của tử thần.

Đảo mắt một vòng, Giang Thanh thấy người đứng đầu trong bọn họ chính là bà lão đeo chiếc mặt nạ bằng bạc.

Đứng sau lưng bà ta là Trang chủ Yên Hà Sơn Trang Toàn Lập. Sau lưng Toàn Lập là Vạn Triệu Nguyên, Phó Tuyên, Liên Tâm Song Lão, Dịch Trung và mấy mươi tên thuộc hạ.

Linh Linh kinh hoàng tột độ, nàng là người trong lòng của Giang Thanh. Nàng không ngờ những người đến đây đưa nàng vào chỗ chết lại là những người thân yêu nhất đời.

Giang Thanh nhìn kỹ, thấy sau cùng còn có bóng dáng một người con gái yêu kiều diễm lệ, đang hăm hăm nhìn mình và Linh Linh.

Đột nhiên Toàn Lập hô to:

- Con tiện tì kia, còn không bước ra tự vẫn trước mặt ta, đợi ta ra tay sao?

Linh Linh trả lời một câu bi thảm:

- Xin cha tha tội bất hiếu cho con ..

Toàn Lập nạt:

- Ta đã không kể người là đứa con gái của ta nữa, gia môn bất hạnh, mới sinh ra một đứa con ngỗ nghịch như người.

Linh Linh tái xanh sắc mặt, nước mắt doanh tròn, toàn thân run rẩy. Nhưng Giang Thanh ngửa cổ cười ha hả:

- Toàn Lập, các hạ bất tất phải bức người thái thậm, kể từ ngày hôm nay Linh Linh đã là vợ của ta. Nếu người bất phục ta sẵn sàng lãnh giáo ...

Mặc dù Linh Linh đang cơn khổ não, thần trí bàng hoàng, nhưng lời nói của Giang Thanh, nàng nghe rõ môn một. Nàng xúc động đến cực độ. Nàng nếm được một mùi vị thật là khó tả, vừa bi ai thống khổ, vừa an ủi sung sướng.

Thình lình Lý Ngọc Diễm tuôn ra một chuỗi cười quái dị, và bên rừng trúc đằng kia có mười mấy chiếc bóng người phi thân chạy tới bằng một tốc độ kinh hồn.

